

Lumina

Intellanima

Viermele luminii roade, roade talpa lumii,
întuneric, umbre hămesit deșiră.
Atârnă pretutindeni imense zdrențe negre,
încât pare că moartea ne flutură sardonice steaguri
de hău și neființă.
Prea deprinși cu suferința, cu durerea,
singuri, înspăimântor de singuri,
cu obscură teamă-n suflet,
strigătul nostru de disperare este strigătul mut al lui Munch.
Strecurându-ne printre înșelătoarele goluri ale existenței
- oglinzi deformatoare, multiplicare la infinit,
lacrima ne pare ocean amar
ce ne sufocă, ne înghite.

Prea deprinși cu suferința, cu durerea,
ca o mască
insinuată profund în firea noastră,
orbecăim prin somnul lumii,
și nu vedem cum,
din crisalida de lumină
hrănită cu-ntuneric,
cresc aripi
ce înalță arca noastră eșuată
spre Dumnezeu.